

Erik Norman Svendsens dåbstale til H.K.H. Prins Christian

Taler

Erik Norman Svendsen
Biskop

Dato

21. januar 2006

Sted

Københavns Domkirke - Vor
Frue Kirke

Kære dåbsfamilie

Fylt af glæde over livets under,

med et nyfødt barn i vore hænder,

kommer vi til dig, som gav os livet.

Fylt af bæven foran ukendt fremtid

lægger vi vort barn i dine hænder.

Det, som sker i dåben gør os trygge.

(DS 448 v.1-2.)

De to vers, der indleder en af salmebogens ny dåbssalmer, udtrykker ganske præcist, hvorfor vi bringer vore børn til dåb. Det kan siges med fire kendte ord: glæde, taknemlighed, bekymring og tryghed.

Glæden er synlig på billederne af dagens dåbsfamilie: både kronprinsens stolte bekendtgørelse foran Rigshospitalet af, at kronprinsessen havde født en velskabt søn, og kronprinsessens varme smil, da hun forlod fødeafdelingen sammen med den nyfødte prins: ”Man bliver så glad, så glad”, lød det til fotograferne.

Alle forældre kan spejle sig i de billeder og genkalde sig vores egen glæde, da vi fik børn. Man er virkelig ”fyldt af glæde over livets under.”

Derfor er man også fuld af taknemlighed. At få et barn er at få en gave så stor, at den fremkalder den største taknemlighed. Når I i dag bærer jeres barn til dåb, er det et udtryk for, at taknemligheden rettes til Gud, som gav os livet. Hvem skulle vi ellers takke for livets gave end livets Gud og skaber!

Men at få et barn er samtidig at få bekymringer. Det ved alle forældre. Vi bekymrer os om vores børn, når de er små og ikke kan klare sig selv, men også når de små bliver større og får problemer. I en vis forstand vokser vore børn aldrig helt fra os. Så længe forældrene lever, vil de bekymre sig, både når der er grund til det og måske også, når der ikke er grund til det. For at elske er også at bekymre sig om den, man elsker.

Uvilkårligt spørger vi: hvordan vil det gå barnet, når det vokser op? Vil han klare sig godt og kunne klare de opgaver, han skal overtage? Vil han få et godt liv, hvor glæderne vejer tungere end sorgerne, og opgaverne ikke overstiger hans muligheder og kræfter?

I gamle dage blev de kongelige døbt på slottet ganske kort tid efter fødslen i det dåbsfad, vi også anvender i dag. Man ønskede de skulle døbes hurtigst muligt, for børnedødeligheden var høj dengang. Det er den heldigvis ikke mere, men vi kender alligevel godt til frygten for at miste vore børn. Den frygt sidder i alle forældre og fylder os med bekymring.

”Det, som sker i dåben, gør os trygge,” står der i salmen. Den følelse tror jeg også vi har, når vi bærer vores børn til dåb. For at bære sit barn til dåb er at lægge det i Guds hænder, som modsat vore hænder aldrig synker eller slipper grebet. Så ved vi, at barnet er trygt anbragt, uanset hvordan livet former sig for det siden hen. Vi kan ikke afskaffe bekymringerne, men vi kan dele dem med den Gud, som Jesus har lært os at kende som vores himmelske far. I dåben overlader vi vores barn til Gud og beder Gud være med det. ”Det som sker i dåben, gør os trygge.”

Når jeg om et øjeblik skal døbe ”lilleprinsen”, som vi indtil i dag har kaldt ham, tegner jeg først et kors for hans ansigt og bryst, og siger udtrykkeligt, at det sker ”til et vidnesbyrd om, at du skal tilhøre den korsfæstede Herre Jesus Kristus.” Det tegn er for øvrigt ikke forbeholdt dåben. Jeg har bemærket, at mange kirkegængere i dag slår korsets tegn, når de modtager velsignelsen, og at mange unge bærer et kors som smykke på brystet.

Det henviser klart og tydeligt til Jesu død på korset. Ved at korstegne børnene eller bære et kors på brystet tilkendegiver vi, at vi hører Jesus Kristus til både i livet og i døden, og derfor skal leve, dø og opstå med ham.

I dag får jeres barn livsfællesskab med ham, som døde og opstod for vores skyld. Selv om det er præsten, der døber, så er det Kristus selv der virker i dåben og skænker os det livsfællesskab med ham selv, som kan bære os frelst både gennem al synd og død.

”Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende,” siger Jesus udtrykkeligt i sin dåbsbefaling. Det løfte afhænger ikke af os, men af ham, som er Gud selv i kød og blod. Det løfte gælder, hvad enten vi bliver døbt som ganske små eller store. Gud selv står inde for dåben og det løfte, der knytter sig til dåben. Det kan ingen sætte ud af kraft, heller ikke os selv. Men vi får først selv glæde og velsignelse af det løfte, når vi hører om det og tør tro det. Det er derfor vi forældre skal oplære vore børn i den kristne tro og bede for dem, for at de må blive i Kristus, ligesom de ved dåben er indpodet i ham.

Som kristen bliver man på en måde født to gange. Første gang, da vi blev født af vores mor. Da kom vi til verden, som man siger. Vi fik livet på godt og ondt for en tid, og det liv ender på et tidspunkt med vores død.

I dåben bliver vi på en måde født igen, ikke til verden men til Guds rige. Det kærlighedens rige, som er kommet nær med Jesus, og som består til evig tid, selv når verden forgår. Vi er genfødt til et levende håb.

Ved dit værk, ved kærlighedens vilje,

er vi født på ny til liv i Kristus,

til et åbent liv i tro og tillid.

Og ved tidens grænse lever fortsat

dine løfteord ved døbefonten,

dåbens lys er tændt, når livet slukkes.

(DS 448 v.4-5.)

Amen.

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Dåbstale, Festtale, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/erik-norman-svendsens-dabstale-til-h-k-h-prins-christian>